

Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego. Część VIII

BARBARA GUMIŃSKA I WŁADYSŁAW WOJEWODA

GUMIŃSKA, B. AND WOJEWODA, W. 2004. Mycoflora of the Pieniny National Park. Part VIII. *Fragmenta Floristica et Geobotanica Polonica* 11(2): 371–382. Kraków. PL ISSN 1640-629X.

ABSTRACT: 30 species of macrofungi are mentioned. 27 species are recorded for the first time from the Pieniny National Park. 2 of them are new to Poland, 9 are new to the Polish Carpathians, 3 species (*Hygrophorus lindtneri*, *Oxyporus corticola* and *Resupinatus kavinii*) were published from this Park, but hitherto were not mentioned in the series: "Mycoflora of the Pieniny National Park". Taxonomic notes for some taxa are provided.

KEY WORDS: macromycetes, mycobiota ("mycoflora"), distribution, Pieniny National Park, Western Carpathians, Poland

B. Gumińska, Zakład Taksonomii Roślin i Fitogeografii, Instytut Botaniki, Uniwersytet Jagielloński, ul. Lubicz 46, PL-31-512, Kraków, Polska;

W. Wojewoda, Zakład Mikologii, Instytut Botaniki im. W. Szafera, Polska Akademia Nauk, ul. Lubicz 46, PL-31-512, Kraków, Polska

WSTĘP

W wyniku kontynuacji badań mikologicznych na terenie łąk i lasów Pienińskiego Parku Narodowego, B. Gumińska stwierdziła ostatnio 27 dalszych gatunków nie publikowanych dotąd z tego terenu w polskiej literaturze, a zbieranych wcześniej w różnych latach. Największą grupę wśród tych gatunków tworzą grzyby afyloforoidalne, dawniej zaliczane do rzędu *Aphyllorphorales*, obecnie do *Agaricales*, *Cantharellales*, *Hymenochaetales*, *Polyporales* i *Russulales* (17 gatunków). Mniejsze grupy to grzyby od dawna zaliczane do *Agaricales* (6 gatunków), *Ascomycota* (4 gatunki) i grzyby gasteromicetoidalne dawniej zaliczane do klasy *Gasteromycetes*, a obecnie do *Agaricales* i *Boletales* (1 gatunek). Trzy gatunki: *Hygrophorus lindtneri*, *Oxyporus corticola* i *Resupinatus kavinii*, publikowano już z Pienińskiego Parku Narodowego (*Oxyporus corticola* pod nazwą *O. ravidus*), ale nie były one wymienione w serii „Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego I–VII”. W sumie, w tej pracy uwzględniono 30 gatunków.

Wśród wymienionych w pracy grzybów są 2 gatunki nowe dla Polski: *Peziza atrovinosa* i *Podophacidium xanthomelum* oraz szereg rzadko spotykanych w naszym kraju. Gatunki bardzo rzadko w Polsce notowane to m.in.: *Ceraceomyces serpens*, *Clavaria zollingeri*, *Hygrophorus lindtneri*, *Peziza arvernensis*, *Resupinatus kavinii* i *Rimbachia bryophila*.

Po uwzględnieniu dotychczasowych badań w Pienińskim Parku Narodowym (GUMIŃSKA 1969, 1972, 1976, 1981, 1990, 1994, 1999) i wyników niniejszej publikacji, liczba gatunków macromycetes notowanych w Parku wynosi 710.

Szereg wymienionych w poniższym wykazie grzybów zalicza się do gatunków zagrożonych w skali naszego kraju (WOJEWODA & ŁAWRYNOWICZ 1992). Należą do nich m.in. *Antrodia albida*, *Ceraceomyces serpens*, *Entoloma speculum*, *Mycena abramsii*, *Polyporus umbellatus* i *Pycnoporellus fulgens*.

Systematykę grzybów przyjęto za KIRKIEM i in. (2001). Według tych autorów (a także według wielu innych współczesnych mikologów), grzyby nie należą do królestwa roślin *Plantae*, lecz do odrębnego królestwa *Fungi*, dlatego nie można dla nich stosować terminologii dotyczącej roślin. Nie powinno się więc pisać „mikoflora” („flos” = kwiat) lecz „skład gatunkowy” lub „mikobiota”. Ponieważ jednak opracowanie to jest już ósmym z serii poświęconej grzybom Pienińskiego Parku Narodowego, postanowiono nie zmieniać dotychczasowego tytułu i pozostawiono termin „mikoflora”, chociaż jego stosowanie merytorycznie nie jest uzasadnione.

WYKAZ GATUNKÓW I UWAGI TAKSONOMICZNE

Materiały zielnikowe wymienionych w pracy grzybów złożono w Zielniku Instytutu Botaniki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (KRA).

Objaśnienia skrótów używanych w tekście: **C** – Pieniny Centralne (na wschód od przełęczy Szopka aż do Dunajca); **Z** – Pieniny Zachodnie (od Czorsztyna po przełęcz Szopka). Podział Pienin przyjęto według ZARZYCKIEGO (1969). Cyfry rzymskie oznaczają miesiące, w których grzyb tworzył owocniki.

ASCOMYCETES

Pezizales

Pezizaceae

Peziza arvernensis Boud. [= *Peziza sylvestris* (Boud.) Sacc. = *Aleuria amplissima* Boud.] – **C**: w *Dentario glandulosae-Fagetum*, nad Ociemnym Potokiem, leg. & det. B. Gumińska. VI. W Polsce znany tylko z dwu stanowisk: **1.** z okolic Osia w Borach Tucholskich (pod nazwą *Peziza sylvestris*), zbierany w lipcu (HOŁOWNIA 1967); **2.** z Roztoczańskiego Parku Narodowego – zbierany w czerwcu, lipcu i wrześniu także w *Dentario glandulosae-Fagetum* (CHMIEL 1981).

Grzyb ten tworzy owocniki głównie w lecie (VI-VIII), chociaż sporadycznie owocnikuje też w innych porach roku, np. w kwietniu (BREITENBACH & KRÄNZLIN 1984), we wrześniu (CHMIEL 1981), a nawet przez cały rok (DONADINI 1979). Gatunek nowy dla polskich Karpat.

Peziza atrovinosa Cooke & Gerard [= *Plicaria fulva* R. Schneider = *P. ostracoderma* Korf] – **Z**: w ściółce lasu bukowego, w ubogim wariantcie *Dentario glandulosae-Fagetum*, u dołu Wielkich Dolin, leg. & det. B. Gumińska. VII. Gatunek nowy dla Polski.

Ten rzadki grzyb, znaleziony w Pieninach tylko na jednym stanowisku, jest dość łatwy do rozpoznania po budowie apotecjum i charakterystycznych zarodnikach. Apotecjum o średnicy przeciętnie 2 cm, ciemnobrązowe do prawie czarnego, bez trzonu. Zewnętrzna powierzchnia gładka, o tej samej barwie. Miąższ zbudowany z komórek kulistych lub gruszkowatych. Worki 8-zarodnikowe, ich szczyty barwią się na kolor niebieski pod działaniem J+KJ. Zarodniki 13,5–14 × 7,5 μm, ułożone w workach 1-szeregowo,

elipsoidalne, na powierzchni pokryte brodawkowatą ornamentacją, która miejscami tworzy nieregularną siatkę. Parafizy nitkowate, na szczycie nieco rozszerzone.

Okazy znalezione w Pienińskim Parku Narodowym miały wielkość apotecjum zgodną z wymiarami podanymi przez MOSERA (1963), jednakże w literaturze dotyczącej tego gatunku można znaleźć pewne rozbieżności odnośnie do wielkości apotecjum. Jak podaje HELLMERS (1969) owocniki tego grzyba opisane przez Schneidera w 1954 r. (jako *Plicaria fulva*), miały średnicę 5–12 mm. Znacznie większe owocniki, o wymiarach 2,5–5 cm, podaje PFISTER (1978) z Ameryki Północnej.

Znane jest również konidialne stadium tego grzyba, pod nazwą *Ostracoderma epigaeum* (Link) Hennebert (HELLMERS 1969).

Sarcoscyphaceae

Sarcoscypha austriaca (Beck ex Sacc.) Boud. – **C**: na leżących w ściółce gałązkach i szczytkach drewna, w lasach bukowych, na zboczu Pienińskiego Potoku oraz ponad Gródkiem; **Z**: w buczynie pod Wysokim Działem i na Wymiarkach, *leg. & det. B. Gumińska*. III-V. Został on wyodrębniony w czasie rewizji materiału zielnikowego owocników *S. coccinea* (Scop.: Fr.) Lamb. zebranych dotąd w Pienińskim Parku Narodowym. Z całej populacji *S. coccinea* agg., prawie połowa wykazała przynależność do *S. austriaca*. Jak wynika z badań BARALA (1984) gatunek uznawany dotąd za *S. coccinea* jest w rzeczywistości taksonem zbiorowym i powinien być podzielony na 5 odrębnych gatunków, z których tylko 3 występują w Europie: *S. coccinea* (Scop.: Fr.) Lamb. s. stricto, *S. austriaca* (Beck ex Sacc.) Boud. i *S. jurana* (Boud.) Baral. Różnią się one głównie kształtem i budową askospor oraz wyglądem włosków na powierzchni excipulum. W Pienińskim Parku Narodowym stwierdzono dotychczas 2 gatunki: *S. coccinea* i *S. austriaca*. Różnią się one między sobą następującymi cechami:

S. coccinea – zarodniki elipsoidalne, na końcach zaokrąglone (rzadko spłaszczone), bez śluzowatych przyczepek;

- włoski excipulum proste lub lekko faliste;
- czas owocnikowania od października do kwietnia.

S. austriaca – zarodniki elipsoidalne do cylindrycznych, na końcach mniej lub bardziej spłaszczone, czasem z wyraźnym szczytowym wgłębieniem i z małymi (czasem zanikającymi) śluzowatymi przyczepkami;

- włoski excipulum mocno powyginane lub śrubowato skręcone;
- czas owocnikowania od marca do maja.

S. austriaca jest grzybem rozprzestrzenionym w Europie. Szczegółowe badania nad tym gatunkiem wykazały, że np. w Styrii (jeden z krajów związkowych Austrii) grzyb ten ma znacznie szerszy zasięg niż *S. coccinea* (PIDLICH-AIGNER 1999). Dla terenu Niemiec wschodnich opublikowali ten gatunek: SCHÄFER (1986) z okolic Frankfurtu nad Odrą (grzyb owocnikował od lutego do kwietnia), oraz RICHTER (1991) z Pomorza Meklemburskiego (owocnikował od stycznia do kwietnia). *S. austriaca* występuje również w Ameryce Północnej (HARRINGTON 1990).

Jest to drugie stanowisko *S. austriaca* w Polsce. Dotychczas był podany tylko z Mazurskiego Parku Krajobrazowego (FIEDOROWICZ i in. 2000). Wszystkie dotychczasowe dane o rozmieszczeniu *Sarcoscypha coccinea* w Polsce wymagają sprawdzenia. Konieczna jest rewizja zachowanych materiałów zielnikowych.

Helotiales

Dermataceae

Podophacidium xanthomelum (Pers.) Kavina [= *Melachroia xanthomelum* (Pers.) Boud.] – **Z**: na nagiej ziemi, wśród mchów, w ubogim wariantcie buczyny *Dentario glandulosae-Fagetum*, pod Wysokim Działem (stok północny), *leg. & det. B. Gumińska*. IX. Gatunek nowy dla Polski, być może bardziej rozpowszechniony, ale z powodu zbyt małych rozmiarów apotecjum może być w terenie nie zauważany.

Jest to rzadki gatunek z rodziny *Dermataceae* znaleziony w Pieninach tylko na jednym stanowisku. Łatwy do rozpoznania po charakterystycznych cechach owocników. Apotecja o średnicy 2–4 mm,

wyrastają najczęściej bezpośrednio na nagiej lub porośniętej mchem ziemi, w okresie letnim lub w jesieni. Powierzchnia apotecjum gładka, złotożółta. Zewnętrzna część apotecjum brązowoczarna, szorstka, mącznisto-kosmkowata aż do samego brzegu owocnika, przy czym drobne, ciemne kosmki wystają często ponad brzeg apotecjum w postaci charakterystycznych ząbków (bardzo dobrą fotografię barwną owocników podają BREITENBACH i KRÄNZLIN 1984). Worki 8-zarodnikowe, ich szczyty barwią się wyraźnie na kolor niebieski pod działaniem J+KJ. Parafizy nitkowate, na szczycie często wygięte, nieco rozszerzone, czasem rozdwojone. Zarodniki elipsoidalne, gładkie, z 2 kroplami tłuszczowymi wewnątrz. Wielkość zarodników u okazów pienięskich nieco odbiega od podawanych w literaturze:

MOSER (1963): 12,0–15,0 × 5,0–7,0 μm

DENNIS (1978): 13,0–15,0 × 5,0–6,0 μm

BREITENBACH & KRÄNZLIN (1984): 12,0–13,0 × 5,5–6,0 μm

okazy pienięskie: przeciętnie 11,0 × 5,0 μm, rzadko 13,0 × 5,5 μm

BASIDIOMYCETES

Agaricales

Bolbitiaceae

Conocybe brunnea (J. E. Lange & Kühner) ex Watling [= *Pholiotina brunnea* (J. E. Lange & Kühner) ex Watling] Singer = *P. intermedia* Singer var. *brunnea* (J. E. Lange & Kühner) M. M. Moser] – C: na skraju polany Stolarzówka pod lasem bukowym (*Dentario glandulosae-Fagetum*), leg. & det. B. Gumińska. X. W Polsce notowany dotychczas tylko na dwu stanowiskach: w Bieszczadach Zachodnich, w Bieszczadzkim Parku Narodowym, w okolicy Ustrzyk Górnych, nad Terebowcem, na ziemi wśród ziołorośli (DOMAŃSKI i in. 1963, pod nazwą *Pholiotina intermedia* var. *brunnea*) oraz w Beskidzie Żywieckim, w Babiogórskim Parku Narodowym, na północnym stoku Babiej Góry, na zmurszałym pniu, w zespole *Sorbo-Aceretum* (BUJAKIEWICZ 1979).

Clavariaceae

Clavaria zollingeri Lév. – C: wśród trawy na łące ponad Gródkiem, leg. & det. B. Gumińska. IX. W Polsce grzyb bardzo rzadki, znany tylko z Karpat: z Beskidu Sądeckiego i z Gorców (WOJEWODA & KAŻMIERCZAKOWA 2000). Grzyb ten znajduje się na czerwonej liście grzybów zagrożonych w Niemczech (ROTE LISTE ... 1992). Charakterystyczną, rzucającą się w oczy cechą tego grzyba, jest jego żywo-fioletowe zabarwienie owocników. Spośród podawanych w literaturze barwnych fotografii lub rysunków bardzo dobre są np. u PILÁTA (1962) i CETTO (1978). Gatunek ten może być mylony z *Clavulina amethystina* (Fr.) Donk, u którego jednak podstawki są 2-sterygmowe, a zarodniki wielkości 7–11 × 6–8 μm (u *Clavaria zollingeri* podstawki są 4-sterygmowe, a zarodniki wielkości 4–7 × 4,5–5,5 μm).

Entolomataceae

Entoloma speculum (Fr.) Quéf. – C: w lesie bukowym *Dentario glandulosae-Fagetum* nad Ociemnym Potokiem, leg. J. Żelazny, det. B. Gumińska. X. W Polsce znany z kilkunastu stanowisk – wszystkie z terenów nizinnych. Pieniny są pierwszym stanowiskiem z terenów górskich. Gatunek nowy dla polskich Karpat.

Tricholomataceae

Hemimycena cucullata (Pers.: Fr.) Singer [= *Mycena gypsea* ss. Ricken] – C: na zmurszałym pniaku w ciepłolubnej buczynie *Carici-Fagetum cephalantheretosum*, na stokach Czertezika, leg. & det. B. Gumińska. VIII. W Polsce notowany z kilkunastu stanowisk z północnej i środkowej części kraju. Stanowisko w Pieninach jest pierwsze dla terenów górskich w Polsce. Gatunek nowy dla polskich Karpat.

Charakterystyczne cechy tego grzyba to drobny, czystobiaławy kapelusz oraz wrzecionowate, gładkie na szczycie cheilocystydy. Bardzo dobrą barwną fotografię tego grzyba publikują BREITENBACH i KRÄNZLIN (1984).

Hygrophorus lindtneri M. M. Moser – W Pieninach znaleziony pod *Corylus avellana* przez M. Mosera, leg. & det. M. Moser. IX. W Polsce poza Pieninami nie jest znane inne stanowisko tego grzyba.

Gatunek ten został opisany jako nowy dla nauki przez Mosera w 1967 r. na podstawie okazów znalezionych w 1963 r. w Serbii oraz w 1966 r. w Polsce, w Pieninach, w czasie wycieczki po IV Kongresie Mikologów Europejskich. Autor nie podał niestety dokładnego stanowiska z Pienin, ale wiadomo, że uczestnicy tej wycieczki zbierali grzyby tylko w Pienińskim Parku Narodowym. Okazy zebrane w Pieninach znajdują się w zbiorach prof. M. Mosera w Innsbrucku (w Austrii) – nr. kolekcji 66/195.

Owocniki *Hygrophorus lindtneri* mają kapelusze o średnicy 2,5–6 cm, koloru blade-ochrowo-pomarańczowego z brązowym szczytem i bledszymi brzegami. Powierzchnia silnie śluzowata, po przeschnięciu jedwabista. Blaszki początkowo białawe, po dojrzewaniu kremoworóżowe z lekkim pomarańczowym odcieniem, przy trzonie mniej lub bardziej zbiegające. Trzon podobny w kolorze do kapelusza, choć nieco bledszy od niego, na powierzchni lepki, z wyjątkiem górnej części, która jest delikatnie kosmkowata, u podstawy czasem lekko zgrubiała. Miąższ białawy (czasem z odcieniem ochrowym), w smaku łagodny i bez określonego zapachu. Zarodniki 7,5–9,5 × 5–6(6,5) μm, elipsoidalne, wewnątrz z kroplami tłuszczowymi. Podstawki 4-sterygmowe. Występuje w zaroślach, dotąd znaleziony tylko pod *Corylus avellana*. Więcej szczegółów podaje MOSER (1967).

Mycena abramsii Murrill [= *M. praecox* Velen.] – C: gromadnie wśród mchów na powalonej kłodzie w lesie mieszanym na Łupiskach, leg. & det. B. Gumińska. VI. W Polsce notowany z 6 stanowisk (pod nazwą *M. praecox*), głównie z terenów nizinnych. Z Karpat podaje ten grzyb MIŚKIEWICZ (2000). Charakterystyczne cechy *M. abramsii* są następujące: a) cheilocystydy obfite, butelkowate, z wydłużoną szyjką, bez wyrostków na szczycie; b) miąższ o zapachu chlorowo-rzodkiewkowym; c) owocniki już od wczesnej wiosny (V, VI). Dobrą fotografię kolorową tego grzyba zamieszczają BREITENBACH i KRÄNZLIN (1984).

Resupinatus kavinii (Pilát) M. M. Moser [= *Pleurotus kavinii* Pilát] – C: w buczynie *Dentario glandulosae-Fagetum*, na próchniejącym drewnie, nad Pienińskim Potokiem (w środkowej części doliny), leg. A. Drozdowicz, det. B. Gumińska. VI-VIII; Z: w ubogim wariacie buczyny karpackiej z domieszką świerka, w pobliżu szlaku turystycznego na Macelak oraz przy zejściu z Majerza do Harczego Gruntu, na martwym drewnie, leg. A. Drozdowicz, det. B. Gumińska. VIII. Z terenu Polski poza Pieninami dotychczas nie podawany.

Jest to grzyb bardzo drobny, rosnący zawsze na próchniejącym drewnie. Prawdopodobnie szerzej w Polsce rozprzestrzeniony, ale ze względu na bardzo małe rozmiary owocników może być w terenie nie zauważany. Więcej szczegółów odnoszących się do tego grzyba z terenu Pienin znajduje się w pracy GUMIŃSKIEJ (2001).

Rimbachia bryophila (Pers.: Fr.) Redhead [= *Leptoglossum bryophilum* (Pers.) Ricken = *Mniopetalum bryophilum* (Pers.) Donk] – Z: na gałązkach mchów, wśród trawy, na łące ponad źródłami Białego Potoku, leg. & det. B. Gumińska. VIII. Dla Polski gatunek ten był podawany tylko z nielicznych stanowisk: z okolic Czerwieńska w woj. lubuskim i z okolic Lubania, w woj. dolnośląskim (SCHROETER 1889), oba stanowiska pod nazwą *Leptotus bryophilus* (Pers.) P. Karst., oraz z okolic Wojciechowa, w woj. lubelskim, pod nazwą *Cantharellus bryophilus* (Pers.) Fr. (CHEŁCHOWSKI 1898). Być może jest to grzyb częstszy w Polsce, ale z powodu bardzo drobnych rozmiarów może być nie zauważany.

Grzyb opisany przez PERSOONA w 1796 r. w rodzaju *Agaricus*, był następnie wielokrotnie przemianowywany. Pełną synonimikę nazw tego gatunku podaje REDHEAD (1984). Gatunek nowy dla polskich Karpat.

Rimbachia bryophila wyrasta na gałązkach różnych gatunków mchów. Czystobiałe owocniki tego grzyba są bardzo drobne (0,3–0,7 cm) i mają postać miskowatą lub kielichowatą, czasem zwężoną w bardzo krótki trzon. Owocniki gładkie, tylko u podstawy krótko owłosione. Blaszki w postaci rzadko ustawionych, stosunkowo dobrze rozwiniętych fałdów, nie dochodzących czasem do wnętrza kapelusza. Grzybnia opatrzona sprzążkami. Zarodniki szerokoelipsoidalne, do prawie kulistych, 3–4 μm, gładkie, z wydatnie zaznaczonym dziobkiem (apikulus). Średnica zarodników zgadza się z wymiarami podanymi przez MOSERA (1983), natomiast REDHEAD (1984) podaje dla owocników z Ameryki Północnej trochę większe wymiary.

Boletales

Sclerodermataceae

Scleroderma bovista Fr. – **Z**: w zaroślach przy drodze biegnącej wzdłuż Łonnego Potoku, leg. & det. B. Gumińska. IX. W Polsce gatunek pospolity, w Pieninach bardzo rzadki.

Hymenochaetales

Schizoporaceae

Basidioradulum radula (Fr.: Fr.) Nobles [= *Hyphoderma radula* (Fr.: Fr.) Donk = *Radulum orbiculare* (Fr.: Fr.) Fr.] – **C**: **1**. na leżącej gałęzi w zespole leśnym *Carici-Fagetum* na zachodnim stoku Klejowej Góry, na Facimiechu, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. V. **2**. na leżącej kłodzie w buczynie *Carici-Fagetum* na zachodnim stoku Zamkowej Góry, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. X. – **Z**: na leżących gałęziach bukowych w ubogim wariantcie *Dentario glandulosae-Fagetum*, na Wymiarkach, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. IX. W Polsce znany z kilkunastu stanowisk na terenie całego kraju, w polskich Karpatach z Beskidu Żywieckiego i Niskiego oraz z Bieszczadów. Występuje głównie na jodle, rzadziej na buku i leszczynie.

Hyphodontia aspera (Fr.) J. Erikss. [= *Grandinia granulosa* (Pers.: Fr.) Fr.] – **Z**: na szczątkach drewna leżących w ściółce lasu mieszanego (ubogi wariant *Dentario glandulosae-Fagetum*) na Łupiskach, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. V. Charakterystycznymi cechami tego grzyba są: pajęczynowate, resupinatowe, białawoochrowe owocniki oraz cystydropodobne strzępki o główkowatych rozszerzeniach na szczycie. W Polsce znany z kilku stanowisk, głównie z terenów górskich. W polskich Karpatach podawany z Babiej Góry (BUJAKIEWICZ 1979), z Bieszczadów (m.in. DOMAŃSKI i in. 1970) oraz z Beskidu Niskiego (WOJEWODA 1998).

Oxyporus corticola (Fr.) Ryvarden [= *O. ravidus* (Fr.) Bourdot & Galzin = *Chaetoporus corticola* (Fr.) Bondartsev] – **C**: na opadłej martwej gałęzi drzewa liściastego w lesie bukowym *Dentario glandulosae-Fagetum*, przylegającym do dolnej części polany Wyrobek, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. VII. Gatunek ten był podawany już z Pienińskiego Parku Narodowego, ale pod nazwą *O. ravidus* (KOTLABA & LAZEBNÍČEK 1967; ANON. 1968). W polskich Karpatach znany z Bieszczadów (m.in. DOMAŃSKI i in. 1970) i z Beskidu Niskiego (WOJEWODA 1998).

Polyporales

Hapalopilaceae

Hapalopilus nidulans (Fr.) P. Karst. [= *H. rutilans* (Pers.: Fr.) P. Karst.] – **C**: we fragmentach zespołu *Carici-Fagetum*, na leżących gałęziach, w lesie przy polanie Kurnikówka, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. IX. W Polsce rozpowszechniony na terenie całego kraju, ale niezbyt częsty. W polskich Karpatach był podawany tylko z Babiej Góry (BUJAKIEWICZ 1979) i z Bieszczadów (m.in. DOMAŃSKI i in. 1970).

Meripilaceae

Antrodia albida (Fr.: Fr.) Donk – **C**: na leżącej w ściółce gałęzi drzewa liściastego w *Dentario glandulosae-Fagetum*, przy brzegu polany Limierczyki, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. VIII. W polskich Karpatach znany tylko z lepiej zachowanych lasów w Bieszczadach, Beskidzie Niskim i Beskidzie Sądeckim (np. DOMAŃSKI i in. 1970; WOJEWODA 1998, 2000). Dotychczas uważano, że grzyb ten, występujący na drewnie drzew liściastych różni się od bliskiego gatunku *A. heteromorpha* (Fr.: Fr.) Donk [= *A. serpens*, (Fr.: Fr.) P. Karst.], jednak według niektórych autorów (np. VESTERHOLTA 1997) *A. albida* to synonim *A. heteromorpha*. Cytowany autor rodzaj *Antrodia* zalicza do rodziny *Fomitopsidaceae*.

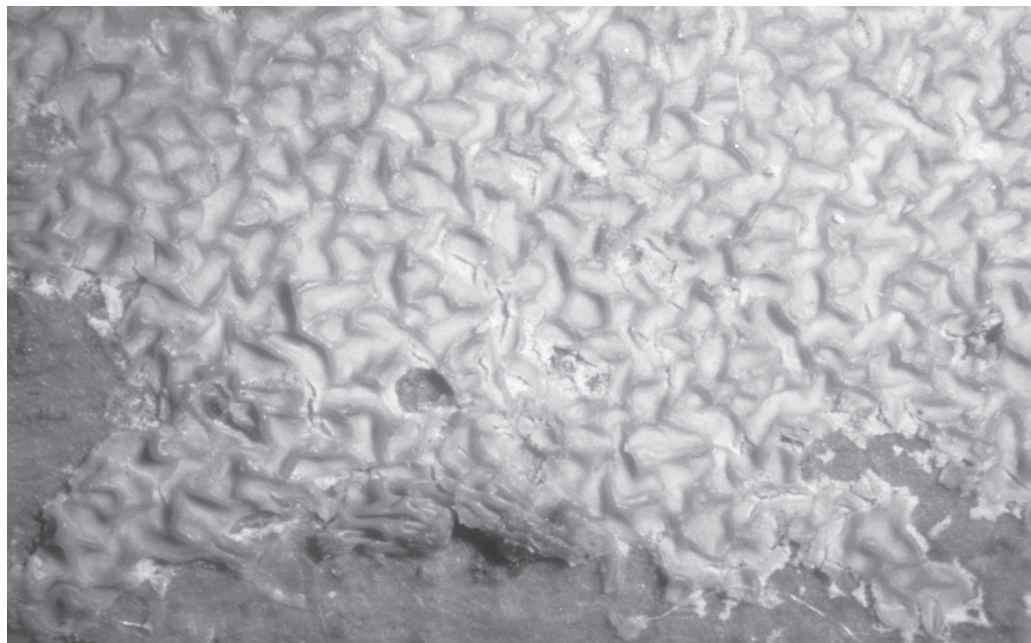
Meruliaceae

Cylindrobasidium evolvens (Fr.: Fr.) Jülich [= *C. laeve* (Pers.: Fr.) Chamuris] – C: na leżących w ściółce, opadłych gałęziach drzewa liściastego w zespole *Dentario glandulosae-Fagetum*, pod Zamkową Górą, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. X. W Polsce pospolity, ale niezbyt często publikowany.

Byssomerulius corium (Pers.: Fr.) Parmasto [= *Meruliopsis corium* (Pers.: Fr.) Ginns] – Z: na leżącej gałęzi bukowej na skraju *Dentario glandulosae-Fagetum* przy Małej Dolinie, na wys. +- 790 m., leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. X. – C: 1. na leżących na ziemi gałązkach drzewa liściastego w zaroślach mieszanych, u ujścia potoku Ociemnego do Dunajca, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. IV-X. 2. w lesie bukowym *Dentario glandulosae-Fagetum* przy polanie Limierczyki, na leżącej na ziemi martwej gałęzi drzewa liściastego, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. VIII. Owocnik rozpostarty lub rozpostartoadgięty, z hymenoforem meruliodalnym. W Polsce pospolity, ale podawany z nielicznych stanowisk, np. w polskich Karpatach tylko z Beskidu Śląskiego (TEODOROWICZ 1933) i Niskiego (WOJEWODA 1998).

Phanerochaetaceae

Ceraceomyces serpens (Tode: Fr.) Ginns [= *Ceraceomerulius serpens* (Tode: Fr.) J. Erikss. & Ryvarden = *Merulius crispatus* O. F. Müll.: Fr. = *M. porinoides* Fr. = *M. serpens* Tode: Fr.] – C: na leżących gałęziach drzewa liściastego, w ubogim wariantcie *Dentario glandulosae-Fagetum* w żlebie Żłobina, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. VIII. W Polsce gatunek bardzo rzadki, dotychczas znany tylko z 4 stanowisk: z Ciemnic k. Czerwieńska w okolicy Zielonej Góry (SCHROETER 1889, pod nazwą *Merulius serpens*), z Ogrodu Botanicznego w Warszawie (BŁOŃSKI 1896, pod nazwą *Merulius serpens*), z Międzyrzecza Podlaskiego (EICHLER 1900, pod nazwą *Merulius porinoides*) oraz z Przesieckiej Góry w Sudetach Zachodnich (DOMAŃSKI 1963, pod nazwą *Merulius porinoides*).

Ryc. 1. Owocnik *Ceraceomyces serpens* (Tode: Fr.) Ginns (fot. P. Mleczek).

Fig. 1. The basidiocarp of *Ceraceomyces serpens* (Tode: Fr.) Ginns (photo P. Mleczek)

Stanowisko w Pieninach jest pierwszym w polskich Karpatach. *Ceraceomyces serpens* jest grzybem resupinatowym, barwy różowoochrowej do jasnobrązowej, całą powierzchnią przylegający do podłoża na dość dużej przestrzeni, nawet do kilkudziesięciu centymetrów. W stanie świeżym na powierzchni falisty, mózgowato pomarszczony (meruliodalny), o konsystencji woskowatej, na brzegach włóknisty (Ryc. 1). Cystyd brak, strzępki opatrzone sprzążkami. Zarodniki bezbarwne, gładkie, szerokoelipsoidalne, $4,0\text{--}5,5 \times 2,0\text{--}2,5 \mu\text{m}$. Występuje na kłodach i gałęziach drzew liściastych i szpilkowych przez cały rok. W Polsce wymaga dalszych poszukiwań. W Europie nieczęsty. Kolorową fotografię tego grzyba można znaleźć u BREITENBACHA i KRÄNZLINA (1986).

Phanerochaete sordida (P. Karst.) J. Erikss. & Ryvarden [= *Peniophora cremea* Bres.] – **Z**: na leżących w ściółce gałązkach bukowych, w lesie mieszanym (ubogi wariant *Dentario glandulosae-Fagetum*), na Łupiskach, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. V. W Polsce pospolity.

Polyporaceae

Datronia mollis (Sommerf.: Fr.) Donk [= *Antrodia mollis* (Sommerf.: Fr.) P. Karst.] – **Z**: na gałęzi *Alnus incana*, w buczynie reprezentującej ubogi wariant *Dentario glandulosae-Fagetum*, pod Wysokim Działem, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. VIII. W polskich Karpatach pospolity, na niżu rzadszy. Występuje na martwym drewnie drzew liściastych.

Polyporus umbellatus (Pers.: Fr.) Fr. [= *Grifola umbellata* (Pers.: Fr.) Pilát] – **C**: przy korzeniu drzewa, prawdopodobnie buka, w Pieninach Centralnych (zbierający nie pamięta dokładnego stanowiska), leg. K. Szczepanek, det. B. Gumińska. VIII. W Polsce znanych jest ponad 20 stanowisk tego grzyba, z terenu całego kraju. Rozmieszczenie tego grzyba w Polsce opracowała SKIRGIELLO (1976). Gatunek rzadki w naszym kraju. Jeżeli będą nadal działać czynniki zagrożenia grozi mu wyginiecie (WOJEWODA & ŁAWRYNOWICZ 1992).

Pycnoporellus fulgens (Fr.) Donk [= *P. fibrillosus* (P. Karst.) Murrill] – **C**: na drewnie (świerkowym?) na północnym stoku Ociemnego Wierchu, w zespole *Dentario glandulosae-Fagetum* z domieszką świerka, na wys. +/- 600 m, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. VIII. W Polsce znany z kilku stanowisk głównie z terenów nizinnych, a także z Gór Świętokrzyskich oraz z Beskidu Niskiego, Beskidu Sądeckiego, Bieszczadów Zachodnich, Gorców i Pogórza Ciężkowickiego w Karpatach (Piątek 2002). Zasluguje na ochronę!

Stereaceae

Amylostereum areolatum (Chaillat in Fr.) Boidin – **C**: na leżącej kłodzie w zespole leśnym *Carici-Fagetum*, na zachodnim stoku Klejowej Góry na Facimiechu, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. V. W Polsce dotychczas podawany zaledwie z kilku stanowisk: z dwóch w Karpatach: z Kotliny Orawsko-Nowotarskiej (GRODZIŃSKA i in. 1973), z Tatr (WOJEWODA i in. 1986) oraz z Gór Świętokrzyskich i z Łagowa w Wielkopolsce (DOMAŃSKI 1991). Charakterystyczną cechą tego grzyba są amyloidalne zarodniki i brązowe cystydy inkrustowane na szczycie. Od bardzo bliskiego gatunku *A. chaillatii* różni się m.in. mniejszymi zarodnikami o wymiarach $3,6\text{--}5,6 \times 2,0\text{--}3,2 \mu\text{m}$. Zarodniki *A. chaillatii* mają wymiary $4,8\text{--}8,0 \times 2,4\text{--}4,0 \mu\text{m}$ (THOMSEN 1998).

Russulales

Gloeocystidiellaceae

Gloeocystidiellum ochraceum (Fr.: Fr.) Donk [= *Conferticium ochraceum* (Fr.: Fr.) Hallenberg] – **C**: na martwych opadłych gałązkach *Picea abies*, w lesie bukowym *Dentario glandulosae-Fagetum*, przylegającym do polany Stolarzówka, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. XI. W Polsce znany z kilku stanowisk, głównie z terenów górskich.

Hericiaceae

Dentipellis fragilis (Pers.: Fr.) Donk – C: na ściętym pniu buka w lesie bukowym *Dentario glandulosae-Fagetum*, przy polanie Wyrobek (w kierunku Zamkowej Góry), leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. IX. W Polsce znany z kilkunastu stanowisk na terenie całego kraju. Charakterystyczną cechą tego grzyba są kuliste, amyloidalne zarodniki oraz gładkie, faliste gleocystydy występujące w warstwie hymenialnej.

Peniophoraceae

Peniophora erikssonii Boidin – Z: na leżących w ściółce gałęziach, w ubogim wariacie *Dentario glandulosae-Fagetum*, na Łupiskach, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. VIII. W polskich Karpatach podawany z Babiej Góry (BUJAKIEWICZ 1979), z Beskidu Niskiego (WOJEWODA 1998) i z Beskidu Sądeckiego (WOJEWODA 2000). Występuje na martwym drewnie *Alnus glutinosa* i *A. incana*.

Peniophora incarnata (Pers.: Fr.) P. Karst. – C: na opadłych gałązkach, w lesie bukowym *Dentario glandulosae-Fagetum*, na zachodnich stokach Zamkowej Góry, leg. B. Gumińska, det. W. Wojewoda. X. Występuje głównie na drewnie drzew liściastych. W Polsce grzyb bardzo pospolity.

Podziękowania. Dziękujemy uprzejmie Paniom: dr Annie Drozdowicz i Jadwidze Żelazny oraz Panom: prof. drowi hab. Kazimierzowi Szczepankowi i prof. drowi hab. Kazimierzowi Zarzyckiemu za przekazanie zebranych przez nich okazów grzybów z terenu Pienińskiego Parku Narodowego, a drowi Piotrowi Mleczce za wykonanie fotografii.

LITERATURA

- ANONIMOWO 1968. Compte-rendu du IV-ème Congrès des Mycologues Européens Warszawa 1966. – Acta Mycol. **4**(2): 181–198.
- BARAL H. O. 1984. Taxonomische und ökologische Studien über *Sarcoscypha coccinea* agg., Zinnoberrote Kelchbecherlinge. (Kurzfassung). – Zeitschr. Mykol. **50**(1): 117–145.
- BŁOŃSKI F. 1896. Przyczynek do flory grzybów Polski. – Pam. Fizjogr. **14**(3): 63–93.
- BON M. 1979. Taxons nouveaux. – Doc. Myc. **9**(35): 39–44.
- BON M. 1984. Le genre *Cuphophyllus* (Donk) st. n. – Doc. Myc. **14**(56): 9–12.
- BREITENBACH J. & KRÄNZLIN F. 1984. Pilze der Schweiz. **1**. Ascomyceten. ss. 313. Mykol. Gesellsch., Luzern.
- BREITENBACH J. & KRÄNZLIN F. 1986. Pilze der Schweiz. **2**. *Heterobasidiomycetes*, *Aphyllophorales*, *Gastromycetes*. ss. 416. Mykol. Gesellsch., Luzern.
- BUJAKIEWICZ A. 1979. Grzyby Babiej Góry. I. Mikoflora lasów. – Acta Mycol. **15**(2): 213–294.
- CANDUSSO M. 1997. *Hygrophorus* s. l. Fungi Europaei. **6**. ss. 784. Alasio.
- CETTO B. 1978. Der grosse Pilzführer **1**. Verlagsgesellschaft, München – Bern – Wien.
- CHELCHOWSKI S. 1898. Grzyby podstawkozarodnikowe Królestwa Polskiego (*Basidiomycetes* Polonici). – Pam. Fizjogr. **15**: 3–285.
- CHMIEL A. 1981. Nowe i mało znane w Polsce gatunki *Pezizales*, zebrane w Roztoczańskim Parku Narodowym. – Ann. Univ. M. Curie-Skłodowska **36**(6): 71–79.
- DENNIS R. W. G. 1978. British *Ascomycetes*. ss. 585. J. Cramer, Vaduz.
- DOMAŃSKI S. 1963. De fungis in Sudetis Occidentalibus anno 1961 collectis. – Monogr. Bot. **15**: 325–354.
- DOMAŃSKI, S. 1991. Podstawczaki (*Basidiomycetes*) Bezblaszkowce (*Aphyllophorales*) Skórnikowate (*Streptocaceae*) Pucharkowate (*Podoscyphaceae*). – W: J. KOCHMAN & A. SKIRGIELLO (red.), Grzyby (*Mycota*) **21**, ss. 133, tabl. 10. Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa – Kraków.

- DOMAŃSKI S., GUMIŃSKA B., LISIEWSKA M., NESPIAK A., SKIRGIEŁŁO A. & TRUSZKOWSKA W. 1963. Mikoflora Bieszczadów Zachodnich. II. (Ustrzyki Górne, 1960). – Monogr. Bot. **15**: 3–75.
- DOMAŃSKI S., LISIEWSKA M., MAJEWSKI T., SKIRGIEŁŁO A., TRUSZKOWSKA W. & WOJEWODA W. 1970. Mikoflora Bieszczadów Zachodnich. IV. (Zatwarnica, 1965). – Acta Mycol. **6**(1): 129–179.
- DONADINI J. C. 1979. Le genre *Peziza* Linné per Saint-Amans (I, re Partie). – Doc. Myc. **9**(36): 1–42.
- ENDERLE M. 1991. *Conocybe-Pholiotina*-Studien II. Zetschr. Mykol. **57**(1): 75–108.
- EICHLER B. 1900. Materiały do flory grzybów okolic Międzyrzecza. – Pam. Fizjogr. **16**: 157–206.
- FIEDOROWICZ G., LISIEWSKA M. & DYNOWSKA M. 2000. Gatunki grzybów monitorowanych w Mazurskim Parku Krajobrazowym. – W: M. LISIEWSKA & M. ŁAWRYNOWICZ (red.), Monitoring grzybów, ss. 73–79. Polskie Towarzystwo Botaniczne Sekcja Mikologiczna, Poznań – Łódź.
- GRODZIŃSKA K., GUMIŃSKA B., KARCZMARZ K., KUĆMIERZ J., MICHALIK S., MICZYŃSKA I., MROZIŃSKA-WEBB T., SIEMIŃSKA J., STUCLIK L., ZARZYCKI K., GUZIKOWA M., KOPERA W., ŁAŃCUCKA-ŚRODONIOWA M., STASZKIEWICZ J., SZCZEPANEK K. & WOJEWODA W. 1973. – W: K. ZARZYCKI, J. GUZIK & E. PANCER-KOTEJOWA (red.), Przewodnik wycieczkowy XLI Zjazdu Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Kraków 12–15 września 1973. ss. 63. PTB Oddz. Krakowski, Kraków,
- GUMIŃSKA B. 1969. Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego (część I). – Acta Mycol. **5**: 219–243.
- GUMIŃSKA B. 1972. Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego (część II). – Acta Mycol. **8**(2): 149–174.
- GUMIŃSKA B. 1976. Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego (część III). – Zesz. Nauk. Uniw. Jagiell. **432** Pr. Bot. **4**: 127–141.
- GUMIŃSKA B. 1981. Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego (część IV). – Zesz. Nauk. Uniw. Jagiell. **617** Pr. Bot. **9**: 67–81.
- GUMIŃSKA B. 1990. Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego (część V). – Zesz. Nauk. Uniw. Jagiell. **968** Pr. Bot. **21**: 157–172.
- GUMIŃSKA B. 1994. Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego (część VI). – Fragn. Flor. Geobot. Ser. Polonica **1**: 33–39.
- GUMIŃSKA B. 1999. Mikoflora Pienińskiego Parku Narodowego (część VII). – Fragn. Flor. Geobot. Ser. Polonica **6**: 179–187.
- GUMIŃSKA B. 2001 (2000). *Resupinatus kavinii* (*Tricholomataceae*), a fungus species newly noted in Poland. – Fragn. Flor. Geobot. **45**(1–2): 509–512.
- HARRINGTON F. A. 1990. *Sarcoscypha* in North America (*Pezizales, Sarcoscyphaceae*). – Mycotaxon **38**: 417–458.
- HELLMERS E. 1969. *Ostracoderma epigaeum* (Link) Hennebert (Peat Mould) and its perfect stage *Peziza atrovinosa* Cooke & Gerard. – Friesia **9**(1–2): 46–51.
- HOŁOWNIA I. 1967. Obserwacje mikologiczne z okolic Osia (Bory Tucholskie). – Studia Soc. Scien. Torunensis **8**(1): 1–18.
- KIRK P. M., CANNON P. F., DAVID J. C. & STALPERS J. A. 2001. Ainsworth & Bisby's Dictionary of the Fungi. 9 ed. ss. xi + 665. CAB International, Wallingford.
- KOTLABA F. & LAZEBNÍČEK J. 1967. IV sjezd evropských mykologů, Polsko 1966. – Česká Mykol. **21**(1): 54–59.
- MIŚKIEWICZ A. 2000. Rare, threatened and new for Poland macromycetes found in Bukowiec reserve (W Carpathians). – Acta Mycol. **35**(2): 197–216.
- MOSER M. 1963. Ascomyceten (Schlauchpilze). – W: H. GAMS (red.), Kleine Kryptogamenflora **2a**, ss. 147. G. Fischer, Jena.
- MOSER M. 1967. Beitrag zur Kenntnis verschiedener Hygrophereen. – Zeitschr. Pilzk. **33**(1–2): 1–15.

- MOSER M. 1983. Die Röhrlinge und Blätterpilze (*Polyporales, Boletales, Agaricales, Russulales*). – W: H. GAMS (red.), Kleine Kryptogamenflora 2(b/2), Höhere Basidiomyceten (*Agaricales*), 5 Aufl., ss 533. G. Fischer. Stuttgart – New York.
- NESPIAK A. 1962. Notatki mikologiczne z Tatr. Część II. – *Fragm. Flor. Geobot.* **8**(2): 215–225.
- PERSON D. C. H. 1796. *Observationes mycologicae seu descriptiones tam novorum tam notabilium fungorum*. ss. 115. P. Wolf, Leipzig.
- PERSON D. C. H. 1801. *Synopsis methodica fungorum*. ss. 708. Apud Henricum Diterich, Göttingen.
- PFISTER D. H. 1978. Type studies in the genus *Peziza* III. Operculate *Discomycetes* collected by W. R. Gerard. – *Mycotaxon* **7**(2): 209–213.
- PIĄTEK M. 2002. *Pycnoporellus fulgens* (Fr.) Donk. – W: W. WOJEWODA (red.), Atlas of the geographical distribution of fungi in Poland, ss. 89–94. Instytut Botaniki im. W. Szafera PAN, Kraków.
- PIDLICH-AIGNER H. 1999. *Sarcoscypha austriaca* (Beck ex Sacc.) Boud. und *S. coccinea* (Scop.: Fr.) Lamb. (*Sarcoscyphaceae*) in der Steiermark. – *Joannea Bot.* **1**: 5–26.
- PILÁT A. 1962. Kuřatko Zollingerovo – *Clavaria zollingeri* Lév. – v Čechách. – *Česká Mykol.* **16**(1): 6–8.
- REDHEAD S. A. 1984. *Arrhenia* and *Rimbachia*, expanded generic concepts, and a reevaluation of *Leptoglossum* with emphasis on muscicolous North American taxa. – *Can. Journ. Bot.* **62**: 865–892.
- RICHTER T. 1991. *Sarcoscypha austriaca* (Beck ex Sacc.) Boud. – ein bemerkenswerter Ascomycet in Mecklenburg-Vorpommern. – *Bot. Rundbrief. f. Mecklenb.-Vorpom.* **23**: 70.
- ROTE LISTE der gefährdeten Grosspilze in Deutschland. 1992. Naturschutz Spezial. Deutsch. Gesell. Myk. Bonn.
- SCHÄFER H. 1986. *Sarcoscypha austriaca* (Beck ex Sacc.) Boud. – Zinnoberroter Kelchbecherling. – *Mykol. Mitteilbl.* **29**(3): 83–86.
- SCHROETER J. 1889(1885–1889). Die Pilze Schlesiens. – W: J. COHN (red.), Kryptogamen-Flora von Schlesien. ss. 814. J. U. Kern's Verlag, Breslau.
- SKIRGIELLO A. 1976. Materiały do poznania rozmieszczenia geograficznego grzybów wyższych w Europie. V. – *Acta Myc.* **12**(2): 155–189.
- TEODOROWICZ F. 1933. Grzyby zachodniej i południowej Polski w zbiorze Zakładu Botaniki Ogólnej Uniwersytetu Poznańskiego. – Wydawnictwo Okręgowego Komitetu Ochrony Przyrody na Wielkopolskę i Pomorze w Poznaniu. **4**: 1–34.
- THOMSEN I. M. 1998. Characters of fruitbodies, basidiospores and cultures useful for recognizing *Amylostereum areolatum* and *A. chailletii*. – *Mycotaxon* **69**: 419–428.
- VESTERHOLT J. 1997. *Fomitopsidaceae* Jülich. – W: L. HANSEN & H. KNUDSEN (red.), Nordic Macromycetes. 3. Heterobasidioid, Aphylophoroid and Gastromycetoid *Basidiomycetes*. ss. 444. Nordsvamp, Copenhagen.
- WOJEWODA W. 1998 (1997–1998). Wielkoowocnikowe grzyby podstawkowe (*Basidiomycotina*) Beskidu Niskiego (Karpaty). Część I. *Heterobasidiomycetes* i *Aphylophorales*. – *Stud. Ośr. Dokum. Fizjogr., PAN Oddz. Kraków* **25**: 295–334.
- WOJEWODA W. 1999. Wstępna charakterystyka grzybów wielkoowocnikowych Magurskiego Parku Narodowego. – *Chrońmy Przyr. Ojcz.* **55**(1): 35–55.
- WOJEWODA W. 2000. Grzyby. – W: J. STASZKIEWICZ (red.), Przyroda Popradzkiego Parku Krajobrazowego, ss. 189–203. Popradzki Park Krajobrazowy, Stary Sącz.
- WOJEWODA W., HEINRICH Z. & KOMOROWSKA H. 1986. Macrobasidiomycetes new to the Tatra National Park (Poland). – *Acta Mycol.* **21**(1): 27–41.

WOJEWODA W. & KAŹMIERCZAKOWA R. 2000. Goździeniec fioletowy *Clavaria zollingeri* Lév. – grzyb nowy dla Polski. – Chrońmy Przyr. Ojcz. **56**(6): 7–12.

WOJEWODA W. & ŁAWRYNOWICZ M. 1992. Czerwona lista grzybów wielkoowocnikowych zagrożonych w Polsce. Wyd. 2. – W: K. ZARZYCKI, W. WOJEWODA & Z. HEINRICH (red.), Lista roślin zagrożonych w Polsce, ss. 27–56. Instytut Botaniki im. W. Szafera PAN, Kraków.

ZARZYCKI K. 1969. Zapiski florystyczne z Pienin. – Fragn. Flor. Geobot. **15**: 417–423.

SUMMARY

The mycological survey was carried out in the Pieniny National Park (Polish Western Carpathians). The paper contains the list of 30 species of macrofungi found in this Park. 27 species are new to the mycobiota of this Park, 2 taxa are new to Poland: *Peziza atrovinosa* and *Podophacidium xanthomelum*, 9 species are new to the Polish Carpathians. With some fungi taxonomic and ecological remarks have been given. At present the number of species of macrofungi recorded for the whole area of the Park amounts to 710.

Przyjęto do druku: 4.11.2003 r.